

PIKAHISTORIA ÄITI-LAPSITYÖHÖN SUOMESSA

Luterilainen kirkko uranuurtajana

Luterilainen kirkko on kautta aikojen pitänyt perhekerhoa seurakunnissa ja monet vapaista suunnista ovat käyneet niissä. 1945 Turussa on aloittanut yksi vanhimmista kirkon päiväkerhoista ja 50-luvulla niitä tuli Tampereelle ja Helsinkiin- 1960-luvulla seurakunnat alkoivat kouluttaa lastenhoitajia päiväkerhotoimintaan ja meidänkin lapsistamme vanhin on käynyt muutaman kerran viikossa kirkon kerhossa

Itse kävin avoimessa perhekerhossa 70–80-luvun vaihteessa, mutta petyin, kun siellä ei ollut mitään voimaannuttavaa omaan eristyneisyyteen vaan puhuttiin mullanvaihdosta sillä kertaa. Lapsemme syntyivät -76 ja -79. Kummankin jälkeen rinnalla oli toinen hoitolapsi, jotta sain olla kotona. Ensimmäisen lapsen jälkeen menin työelämään, kun lapsi oli 1,2 vuotta. Valitettavasti hän ei päässyt päiväkotiin, vaan hänellä oli 6 eri hoitajaa ennen kuin jäin uudelleen parin vuoden jälkeen äitiyslomalle. Väsymyksen ja yksinäisyyden ajasta voi lukea seurakuntalainen.fi artikkelista.

Pieniä alkuja Sveitsissä

81 meidän muuttomme Sveitsiin, eheytyminen paikallisessa naistenpiirisissä. Kolme samassa taloyhtiössä asuvaa naista eri seurakunnista oli alkanut rukoilla oman korttelin puolesta, yksi heistä oli paikallisesta helluntaiseurakunnasta, johon myös me tulimme.

82 Aktio uusi elämä Sveitsissä, me neljä naista saimme pastoreiltamme luvan vetää piirejä yli seurakuntarajojen. Ensimmäiseen tapaamiseen tuli yksi nainen ja Jumala sanoi meille ”älkää halveksiko pienten alkujen päiviä.”

82 pyysin mukaan seurakunnan solujohtajakoulutukseen, kotona 8 kertaa uskon perusteet solu, jossa vanhimmistoveli mukana. Sain eväitä pienryhmän vetämiseen.

83 koulutus Sveitsissä Barbara Jacob materiaali ”Mit uns Frauen fängt alles an“- eli Meistä naisista kaikki alkaa. 1983 Barbara Jacobilta ilmestyi opetusohjelma Kinder sind wie ein Spiegel, eli lapset ovat kuin peili, Ross Campbellin kirjaan How to really love your child. Vastaavaa etsin heti Suomeen tultuani. Kirja oli käännetty 1980 suomeksi Rakkaudesta lapseen – rakastan lastani mutta miten osoitan sen hänelle? - nimellä. Kirjan lopussa olleita kysymyksiä pienryhmille ei oltu katsottu tarpeelliseksi. Ristin Voitosta materiaalia etsiessäni, minulle todettiin, että olen ensimmäinen, joka ylipäätään kysyy pienpiirimateriaalia.

Sveitsissä meidän neljän naisen piirien määrä kasvoi yhdestä kolmeen ja lisäksi tuli iltapiiri. Ihmisiä tuli uskoon. Aiheina oli rakkaudesta lapseen ja Barbara Jacobin materiaali. Lopulta meitä oli ryhmässä 25 samanaikaisesti kolmessa eri asunnossa, lastenhoidossa taloyhtiön kerhohuoneessa oli vapaaehtoisia seurakunnasta.

Herätystä Suomessa

Vuonna -85 ensimmäinen piiri Meistä naisista materiaalin kanssa alkoi Keravalla, sveitsiläinen Esther Peltonen oli saanut saman koulutuksen Sveitsissä kuin minä ja muuttanut Suomeen. Samana vuonna oli RV:ssä haastattelu, jonka Arto Hämäläinen teki

minusta. Hän ja Veikko Manninen olivat Sveitsissä PEK-konferenssissa ja tulivat meillä vierailemaan. "Äiti-lapsipiiri hoiti Ullaa" oli otsikko.

86 keväällä Sveitsissä olinkin yllättäen raskaana, lapsi syntyi 1.1.87, sen jälkeen muutto heinäkuussa 87 Suomeen. Lapsemme olivat 8, 10-vuotiaat ja nuorin 7 kuukauden ikäinen. Synnytyksestä edeltävänä vuonna olin jo katsellut paikallisia työpaikkailmoituksia. Kun oli synnytyksen jälkeen Sveitsissä ajatellut meneväni siellä töihin, olin tiedossa paluu hiekkalaatikolle, mutta ei Sveitsissä vaan Suomessa.

Paluu Suomeen

Suomeen tulon jälkeen tempaannuimme mukaan vanhan seurakuntamme toimintaan, seurakunta oli saanut tontin ja oli rakennuspuuhissa, Eero oli mukana johtoryhmässä talousasiantuntijana. Samalla hän oli jo joutunut voimalaitosprojektiin, jonka arveltiin vielä kesän 88 alussa kestävän kaikkiaan puolitoista vuotta. Hän oli kolme-neljä päivää viikosta Kristiinankaupungissa.

Syksyllä olin mukana äiti-lapsikerhossa Espoon helluntaiseurakunnassa. Toiminta oli alkanut Espoossa Irma Frestadiuksen kotona 1,5 vuotta aikaisemmin ja sitten Irman lähtiessä lähetyskentälle työtä jatkoi seurakunnassa Irene Haaranen. Jotkut olivat alkaneet seurakunnassa rukoilla, että Jumala toisi meidät takaisin Suomeen, Äiti-lapsipiiriä vedettiin Suvelan talolla. Toiminta laajeni jo syksyllä -87 ja muutama uusi ihminen tuli uskoon. Itse sain näyn äiti-lapsityön eteenpäin viemisestä Suomessa. Olin sänkyni vierellä polvillani ja rukoilin itkien Jumalaa Suomen puolesta. Näin pieniä nuotiota syttyvän kartalla etelästä pohjoiseen. Omassa seurakunnassa syntyi kevääseen mennessä kaksi uutta ryhmää ja lopulta niitä oli 6 Espoon helluntaiseurakunnan alaisena eri kodeissa.

Idea eri kortteleissa pidettävistä piireistä levisi. Aloitimme mm. Nöykkiössä yhden taloyhtiön kerhohuoneessa, laitoimme neuvolan seinälle ilmoituksen. Käsitelimme meistä naisista teemoja, jotka olivat hengellisiä sekä lastenkasvatusta. Seuraavana vuonna piirejä oli jo 6 yhtä aikaa eri puolilla Espoota.

Tiedon hankintaa

Syksyllä 87- otin yhteyttä kaikkiin kustantamoihin ja tahoihin, joista voisi löytyä materiaalia. Kävin myös mukana Naisten kahviaamiaistoinnissa ja Aglowssa, joissa olin ollut mukana Sveitsissä ja selvitin Lydia liikkeen tilannetta Suomessa. Halusin levittää tietoa kaikista mahdollisista tahoista, mitä naiset voisivat tehdä. Näissä yhteyksissä tutustuin mm. Seija Taivaiseen KRS:ltä ja Vapaakirkon nuorissa toimivaan Tiina Huttuseen.

Sveitsiin kirjoittelin kuulumisia ja totesin monen asian olevan täällä vielä vasta saamassa jalansijaa. **Aglow** toiminta oli alkanut lokakuussa 87 ja kahviaamiaisten aloittaneet naiset olivat vasta menossa Sveitsiin katsomaan miten työtä tehdään. He olivat aloittaneet jo viisi vuotta aikaisemmin, mutta osallistujien määrä oli jäänyt sataan viiteenkymmeneen. Suomessa ei ollut samanlaista systemaattista pienryhmiin kutsumista kuin Sveitsissä, eikä myöskään pienryhmäkoulutusta. Minua kutsuttiin molempiin ryhmiin ja vielä Lydia-rukousliikkeeseen mukaan, mutta olin kokenut, etten lähde muuhun kuin naisten keskustelupiirien edistämiseen ja pyhäkouluun, kun oma nuorimmaiseni oli lähestymässä pyhäkouluikää. Itse seurasin jonkin aikaa tapahtumien kulkua Suomessa sen verran, että Seija Taivainen ja Aila Arajuuri vierailivat luonani. Seijalta sain yhteyden Kansan

Raamattuseuraan, joka on sveitsiläisen kampuksen vastaava organisaatio Suomessa. Sieltä sain tietoa materiaaleista ja EVKO:n tarjoamista mahdollisuuksista perustaa Aglow-toiminnan kohdalle olin kirjoittanut paperille – ole rohkea lopettamaan. Viimeisessä päivityksessäni Kahviaamiaisista oli kirjoittanut, että se oli levinnyt kolmellekymmenelle paikkakunnalle mm. Lahti, Tampere, Turku, Iisalmi, Kuopio, Oulu, Lappeeranta, Vaasa, mutta oli monessa tauolla. Suomessa puhelin alkoi soida, kun ihmiset halusivat tietää, mitä olin tehnyt Sveitsissä.

Äiti-lapsityö saa siivet

Tammikuussa 88 oli nuorisokonferenssi Saalemissa, meidät oli kutsuttu tulkkaamaan, mutta sen sijaan pääsin kertomaan käytäväkeskusteluissa äiti-lapsityön ideasta Orvokki Sädeaholle ja muutamille muillekin saarnaajien vaimoille. Orvokki kysyi heti, tulisinko kertomaan lisää, jos hän saa kuulijoita. Jonkun ajan päästä hän soitti ja sanoi, että he voisivat tulla meille, kun minulla on se vauva. Nuorimmaisemme oli juuri täyttänyt vuoden. Niinpä he sitten tulivat meille 8.3.88 Latokaskeen, osa istui olohuoneen portailla, kun istumapaikat loppuivat kesken. Mukana oli 6 Espoon helluntaiseurakunnasta (Sinikka Kumlin, Irene Haaranen, Bettan Ekblad, Leena Laine, Kristina Vakkilainen ja minä), muualta tulleita oli Orvokki Sädeaho, Eva Sarsa, Aune Ruhanen, Anneli Lahikainen, Mirja Yrjölä, Marja-Liisa Järvinen, Raili Vilhunen, Sisko Antturi, Anneli Yrjölä (Malmin Saalem), Anitta Luoto, Taru Kokko, Eeva Karhu, Sirpa Karvonen (Lähetysseurakunta) ja Marianne Repo.

Kokouksen yhteydessä Marja-Liisa Järvinen kertoi rukoilleensa kolme vuotta, että jotain aukeaisi tällä alueella.

Saarnaajien vaimo laittavat tuulemaan

Naiset sopivat keskenään strategiaa. Pakilan VPK:lla oli 16.3.88 vetäjien palaveri ja 23.3. oli ensimmäinen piiri. Siinä oli 2 vetäjää ja 5 osallistujaa, mukana Sari Isohanni ja avustajina Mirjam Autero, Seija Kojola, Anneli Juutilainen ja Sisko Antturi ja Eva Sarsa? Anitta Luoto ja Anneli Yrjölä olivat Malmin Saalemista.

Samassa sovittiin jatkopalaveri 28.3. Vantaalla sekä seuraava koulutus, joka pidettäisiin 7.5.88 Vantaalla, mukaan pyydettiin myös Seija Taivainen Kansan Raamattuseurasta.

Orvokki Sädeaho lähti lähetyskentälle 19.4.88. Ennen sitä maaliskuun lopussa oli Helsingin sanomissa ilmoitus, jossa Saalemin mainoksessa mainitaan äiti-lapsipiiri Pakilan VPK:lla keskiviikkoisin klo 9.30–11. (tästä minulla on Anneli Lahikaisen todistus ja Orvokin todistus kirjassa Näyn kantajat).

Koulutus muotoutuu

Vantaalla pidettiin 9.5.89 äiti-lapsityön seminaari, jossa Anneli Lahikainen esitti raamatunkohdan Habakukista. Siitä tuli johtolanka työlleni. Habakuk 2:1–3 sanoo ”Minä seison vartiopaikallani, asutun varustukseen ja tähystän, nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu, mitä hän valitukseeni vastaa. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen voi juostessa lukea”. Sillä näky odottaa vielä aikaansa, mutta se rientää määränsä päähän, eikä se petä. Jos se viipty, odota sitä; sillä varmasti se toteutuu, eikä myöhästy.” Anneli totesi, että Jumala ohjaa meitä jokaista

omana persoonana. Jos olet jo saanut näyn, voit rauhassa odottaa Jumalan aikaa sen toteutumiseksi.

11.11.89 Suvelan talolla Espoossa pidettiin ideapalaveri, jossa päätimme Leenan Häkkisen kanssa lähettää kiertokirje säännöllisesti työstä kiinnostuneille. Seuraava palaveri oli suunnitteilla 10.2.90. Kiertokirjeessä kerroin menneeni itse töihin ja näkeväni vielä selvemmin, että Jumala haluaa pelastaa kaikki naiset, olivatpa he sitten kotona tai työelämässä. Vielä selvemmin oli kirkastunut, että piirit ovat tärkeitä naisten henkisessä ja hengellisessä tukemisessa ja kerroin omasta kokemuksestani työvoimatoimistossa. Lisäksi annoimme ohjeita piirien koosta, etenemisestä ja solun eri vaiheista.

12.3.90 Kaija Patrikainen on yhteydessä Leena Häkkiseen ja minuun, kun suunnitellaan Metrokappelin mainosta.

12.5.90 Metrokappelissa Heidi Koskela korosti puheessaan, että joku saattaa sanoa tullessaan ”vahingossa” äiti-lapsityöhön, mutta tosiasia on, että ”te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät” Joh 15:16, 1:48. Hän viittasi Pietarin kohtaloon, miksei Jeesus valinnut Johannesta. Jeesus kysyy Pietarilta; ”Rakastatko sinä minua”, hän kehottaa seurata tänään minua, ole uskollinen vähässä, pääset paljon haltijaksi. Filippuksesta kerrotaan, että hän oli lähellä ihmistä. Kehotus meille on kuule, mitä ihmiset puhuvat. Ensisijalla tulee kuitenkin olla oma perhe. Vastaamme yksinäisyyteen kuuntelemisen taidolla ja tukemisella, ihmiset itse löytävät ratkaisun ongelmiinsa Jumalan avulla. Emme saa tehdä ihmisiä meistä riippuvaiseksi. Kehotamme hakemaan apua Kristukselta ja kuljemme rinnalla vain kappaleen matkaa. Hän kannusti niitä, jotka kokevat eväiden loppuvan, ei tarvitse pelästyä, jos vastaan tulee vaikeita asioita, ”antakaa te heille syödä”, ”Minulle on annettu kaikki valta” ja rohkaisuna vielä ”Älkää peljätkö”. Vastassamme on maailma ja kiire on vihollisemme numero 1. Meidän on etsittävä Jumalan suunnitelmaa, asetettava tavoitteita, mietittävä keinoja ja arvioita työtämme. Työ on taistelua henkivaltoja vastaan ja rukous on paljolti kuuntelemista (2 Tim 2:15)

Äiti-lapsityö leviää Vapaakirkkoon

13.10.90 tuli kutsu Tampereelle, jossa Vapaakirkon nuorten koulutuspäivän yhteyteen järjestettiin yhteistyönä Tampereen Helluntaiseurakunnan kanssa äiti-lapsityön kanava.

Koulutuksen jälkeen Tampereella oli myös 5 piiriä samanaikaisesti eri puolilla kaupunkia. Tästä on Päivi Tyrnin kertomus piirien kehittämisestä Tampereella.

10.11.90 päivitettyssä yhteyshenkilölistassa oli jo yli 80 ihmistä eri puolilta Suomea.

Mukana postituslistalla oli myös M/V Doulos lähetyslaivalla toimiva MIRJA MERISALO – OSOITE M/V Doulos PF 1565 Mosbach BRD, sitä ennen osoite oli Miilukatu 4 Kotka.

25.5.91 oli Espoossa naistenpäivien (9–17) yhteydessä äiti-lapsityön kanava. (käsiteltiin mm. ryhmäkokoa max 10–12, miten käsitellä dominoivia henkilöitä ja miten hoitaa lastenhoito. Alkupuheenvuoro oli Rauno Mikkoselta, tilaisuudessa puhumassa Heidi Koskela ja Päivi Tyrni Tampereelta oli kertomassa, miten työ oli kehittynyt Tampereella. Kuultiin kuulumisia ja kokemusten vaihtoa eri paikkakunnilta,

27.3.1993 Tampereen helluntaiseurakunnassa pidettiin jatkokoulutus ”Mitä äiti-lapsipiirien jälkeen. (Aktiiveja Outi Manninen, Ritva Palo-Oja, Heli Varuhin, Anne Putkonen, Maija

Pellinen, Anne Karjalainen, Orvokki Laakso. Tilaisuuden avaisi Elmo Tiilikainen ja puhumassa Kielo Bonden henkilökohtaisen jumalanpalveluksen merkityksestä sekä Ulla Koskinen ja Lori lepojärvi alustamassa mm. sisäisen parantumisen tukiryhmistä.

Tämän jälkeen oli koulutustauko, kun sukelsin työelämään. Äiti-lapsityö ja perhekerhotyö meni omia latujaan. Palasin itse perhekerhoon 2015 jäätyäni eläkkeelle. Ensin vedin kerhoa 5 vuotta kotona ja sen jälkeen seurakunnassa.

Siitä lisää RV artikkelissa ja [Seurakuntalainen.fi sivuston jutussa](http://Seurakuntalainen.fi).